WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 48 30 NOV. 1963
35 CT. - ABONNEES 25 CT. - BELGIË 6 FR.

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

BEGRIJPT u daar wat van, oom Donald?" vroeg oom Otto mij, toen ik hem laatst tegenkwam op straat: „Zet ik gisteravond mijn schoenen te drogen voor de kachel en laat er nou vanmorgen in elke schoen een suikerbeest zitten? Wie zou me·die grap geleverd hebben? Ik hou helemaal niet van suikergoed!" Nou, daar moest ik om lachen, zeg.

Toen ik uitgelachen was, heb ik hem verteld van Sinterklaas en Zwarte Piet. Want oom Otto had nog nooit van ze gehoord, moet je weten. Hij is pas in het begin van dit jaar in Duckstad komen wonen en dus heeft hij nog geen Sinterklaasfeest meegemaakt.

„Oom Otto," besloot ik, „u bent vast erg zoet geweest, want Sinterklaas vult alleen de schoen van brave kinderen. En u hebt zelfs twee schoenen met lekkers." — „Nou, wat je lekkers noemt. Ik zal die beesten maar aan Kwik, Kwek en Kwak geven, die lusten ze vast wel."

„Als Sinterklaas had geweten dat u niet van sulkergoed houdt, had hij u vast iets anders gegeven. Wie weet, als u vanavond uw schoen weer bij de kachel zet, zit er morgen wel een chocoladebeest in!"

„Hmmm.... chocola! Daar ben ik dol op. Ja, ik denk erover om vanavond maar.... Lieve help!" riep hij opeens. „Dat is verschrikkelijk! Ik weet altijd overal alles van af en van Sinterklaas wist ik niks. Ik ga meteen alle boeken kopen waarin iets over Sinterklaas staat! Tot ziens!"

Oom Otto heeft 'n vrachtwagen moeten huren om alle Sinterklaasboeken bij hem thuis te krijgen, want er zijn er nogal wat! En ik heb gehoord dat hij al een week niet geslapen heeft, zo druk heeft hij het met lezen. Nou, geef mij dan maar een suikerbeest! En jullie?

OOM DONALD

ONS ZIEKENLIJSJE

Flory van Schalk is 6 jaar en ze ligt al een hele poos in het ziekenhuis. Ze spaart kinderkaarten en dierenkaarten. Haar adres is: Wilhelminaziekenhuis, Kinderpaviljoen, Box 3, Nijmegen.

Jannie Mensinga is 14 jaar en ook zij is al heel lang ziek. Wie stuurt haar eens wat sigarebandjes? Haar adres is: Molenpad 4, Peize.

Alie den Boer is 15 jaar en zij ligt al een tijdje in het sanatorium. Zij spaart sigarebandjes, suikerzakjes en lucifermerken. Haar adres is: E. P. Zaal 6, Sanatorium „Zonnegloren", Soest.

Arie Wijngaard is 7 jaar. Wie stuurt hem eens kaarten? Hij spaart verder speldjes en popjes in klederdracht. Zijn adres is: Buitenkliniek „Oud Bussum", Flevolaan 69, Huizen.

Jullie hebben Toosje van Tongeren heel blij gemaakt met wat jullie haar hebben gestuurd. Hartelijk dank daarvoor.

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 48

Van buiten naar binnen invullen (in ieder vakje één letter):
1. tegenovergestelde van leeg,
2. niet vast,
3. boomsoort,
4. ieder,
5. mal,
6. vermoeid,
7. nachtvogel,
8. lijm.

Als de juiste woorden zijn ingevuld, vormen de letters in de buitenste cirkel van 1 t/m 8 de namen van twee insekten die goed moeten oppassen voor betgeen je op dit plaatje ziet.

Schrijf die beide namen op een briefkaart en stuur die vóór 5 december 1963 aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam.

Vergeet vooral niet op de kaart duidelijk je naam en adres te vermelden. Zet in de linkerbovenhoek bovendien: „Oplossing 48". Veel succes!

OOM DONALD'S BRIEVENBUS

TINEKE BOS, BERGEN. Hoe is het nu met de kraai, Tineke? Is zijn pootje weer genezen? Het is altijd erg naar als dieren ziek zijn, want ze kunnen niet zeggen dat ze pijn hebben, hè?

ERIK NIEUWDORP, LONDERZEEL (Blg.). Nee, Erik, die postzegels uit „Ditjes en Datjes" worden hier niet uitgegeven. Maar je kunt ze in iedere postzegelhandel krijgen, hoor!

MARJO DAMEN, DIETEREN. Ja, hoor, je had het raadsel goed. Het was ook helemaal niet moeilijk, hè? Het is al weer een half jaar geleden dat je me hebt geschreven. Jullie brieven zijn altijd welkom! Schrijf zoveel je wilt aan **Donald Duck**, Postbus 792, A'dam. Schrijf op de achterkant van de envelop je naam en adres en linksboven: **Oom Donalds Brievenbus.**

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge: tweede prijs: een vierkleurenbalpuntpen: derde prijs: tien tafeltennisspelen: vierde prijs: 20 doosjes Donald Duck postpapier.

OPLETTEN ALLEMAAL

Winnaars van prijsvraag nr. 41 zijn:
1e prijs: horloge: M. Polman, J. ten **Brinkstr. 35, Den Haag.**
2e pr.: vierkl. ballpoint: L. v. Nimwegen, v. Aerssensstr. 19, **Sommelsdijk.**
3e prijs: tafeltennisspel: E. Modder, **Hoogwoud;** J. de Vries, **Urk;** Netty Molenkamp, **Bussum;** T. Stokhof, **A'dam-W.;** R. Cuperus, **Amersfoort;** P.-J. Jasper, **Rosmalen;** E. Sanders, **Doesburg;** José Moet, **Almelo;** A. Moen, **Baambrugge;** Theo Verbart, **'s Heerenbroek.**
Doosje postpapier: M. Lapperre, **Oisterwijk;** G. Hofstra, **Emmeloord;** L. Witsenboer, **Curaçao;** A. Middendorp, **Naaldwijk;** M. v. Overbeek, **Vlaardingen;** J. Branderhorst, **Babyloniënbroek;** A. Jonkman, **Witmarsum;** J. de Boer, **Leiden;** D. v. d. IJssel, **Berkel (Z.H.);** J. Huisman, **'s Gravendeel;** M. Lekkerkerker, **R'dam-16;** A. P. W. Gaenaar, **Pingjum (Fr.);** H. Hoogenkamp, **Staphorst;** G. Perlot, **Tiel;** T. Smit, **Uitbuizermeeden;** N.-J. Grijff, **Vulaines sur Seine (Fr.);** E. Boersma, **Anjum;** L. Workum, **Heenvliet;** S. Snelbers, **Antwerpen;** J. Beckers, **Geleen.**

De oplossing van prijsvraag no. 46 luidt: **KANEEL.**

Walt Disney's
Donald Duck
KREKS!
Dat is nu al de zaveelste keer, aam Danald!
Nu hebt u wéér een erkerraam bij de buren ingegaoid!

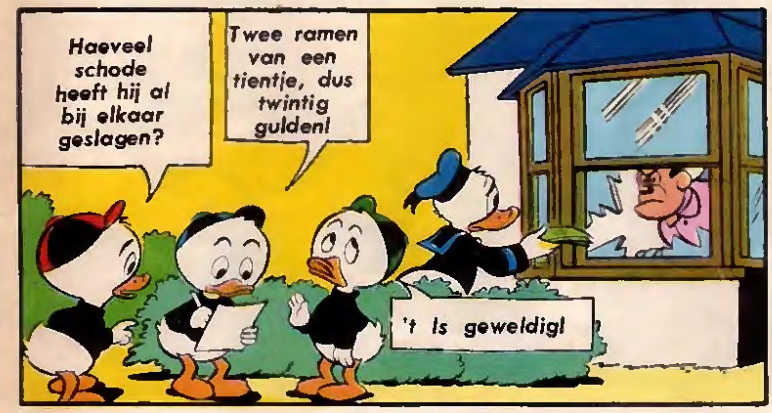
Haeveel schode heeft hij al bij elkaar geslagen?
Twee ramen van een tientje, dus twintig gulden!
't Is geweldig!

Ik heb genaeg van hankballen! Méér dan genoeg! Ik kan wel gillen!
We weten een goeie oplossing . .

In het stadspork zijn geen romen en het is van hier met de outo maor een klein eindje!

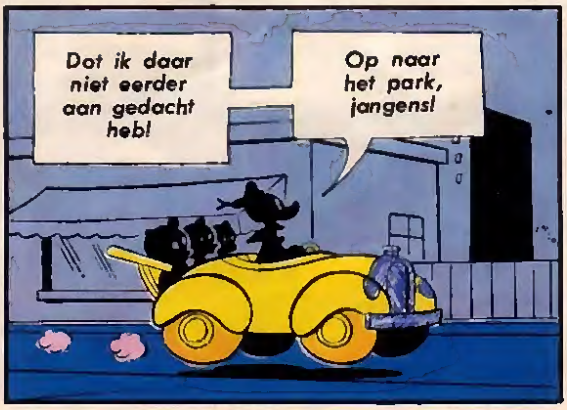
Dot ik daar niet eerder aan gedacht heb!
Op naar het park, jangens!

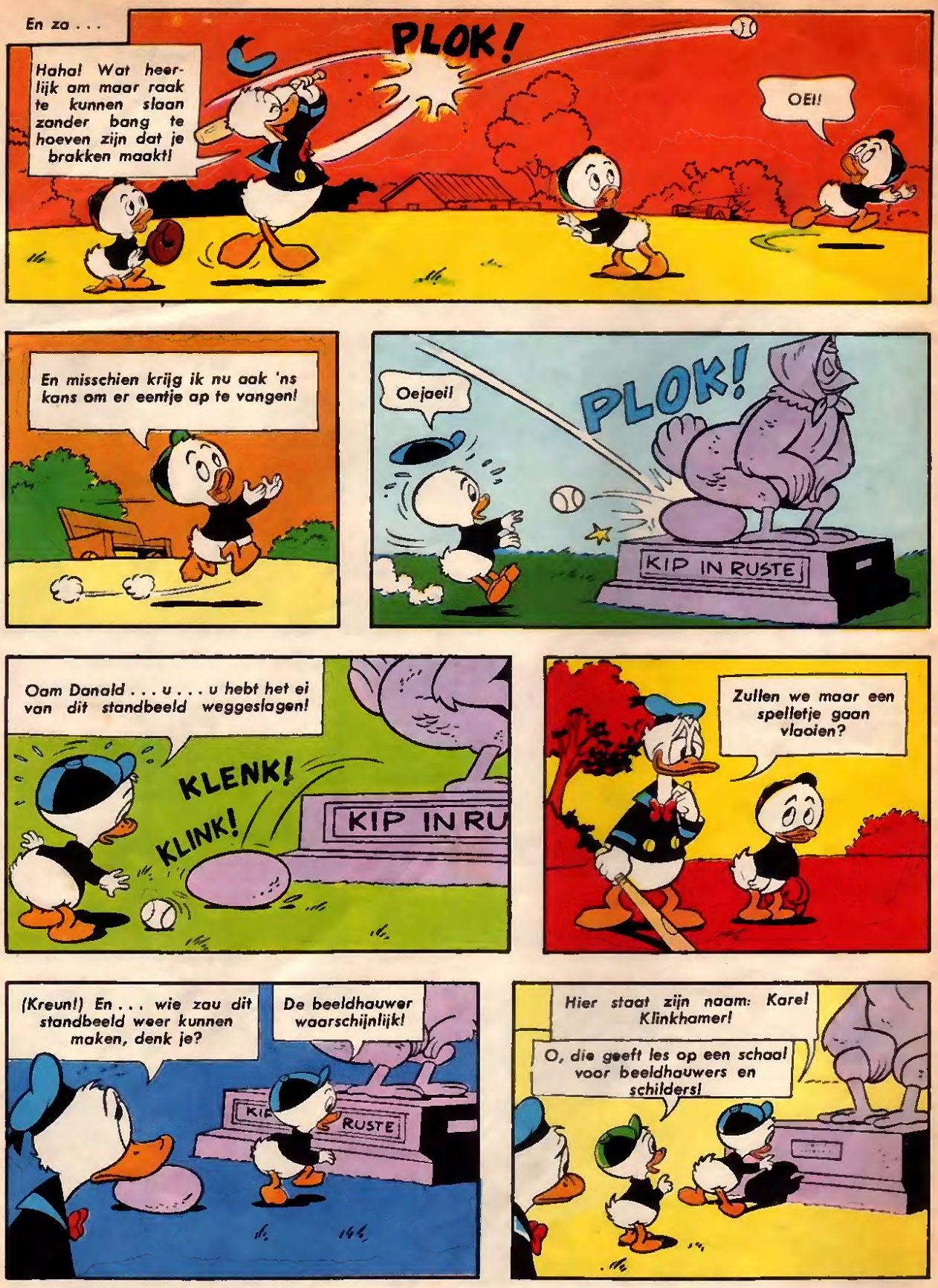
En zo . . .
Haha! Wat heerlijk om maar raak te kunnen slaan zander bang te hoeven zijn dat je brakken maakt!
PLOK!
OEI!
En misschien krijg ik nu ook 'ns kans om er eentje op te vangen!
Oejaei!
PLOK!
KIP IN RUSTE
Oam Donald . . . u . . . u hebt het ei van dit standbeeld weggeslagen!
KLENK!
KLINK!
KIP IN RU
Zullen we maar een spelletje gaan vlooien?
(Kreun!) En . . . wie zou dit standbeeld weer kunnen maken, denk je?
De beeldhauwer waarschijnlijk!
RUSTE
Hier staat zijn naam: Karel Klinkhamer!
O, die geeft les op een schaal voor beeldhauwers en schilders!

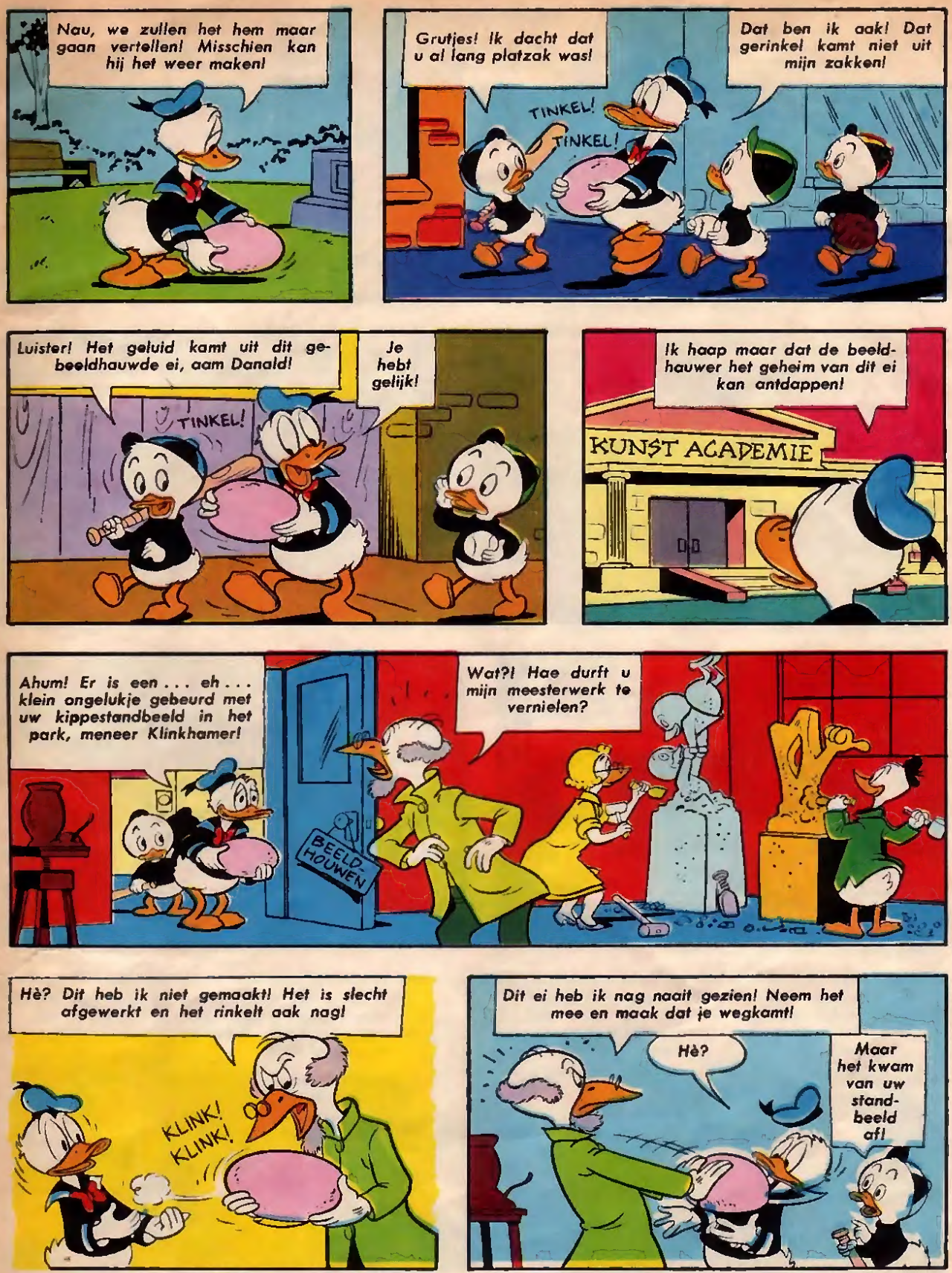
Nau, we zullen het hem maar gaan vertellen! Misschien kan hij het weer maken!
Grutjes! Ik dacht dat u al lang platzak was!
TINKEL!
TINKEL!
Dat ben ik aak! Dat gerinkel kamt niet uit mijn zakken!
Luister! Het geluid kamt uit dit gebeeldhauwde ei, aam Donald!
TINKEL!
Je hebt gelijk!
Ik haap maar dat de beeldhauwer het geheim van dit ei kan antdappen!
KUNST ACADEMIE
Ahum! Er is een . . . eh . . . klein ongelukje gebeurd met uw kippestandbeeld in het park, meneer Klinkhamer!
BEELD-HOUWEN
Wat?! Hae durft u mijn meesterwerk te vernielen?
Hè? Dit heb ik niet gemaakt! Het is slecht afgewerkt en het rinkelt aak nag!
KLINK! KLINK!
Dit ei heb ik nag naait gezien! Neem het mee en maak dat je wegkamt!
Hè?
Maar het kwam van uw standbeeld af!

Dat kan niet! Ik zal tach wel weten hoe mijn eigen ei er uitziet?

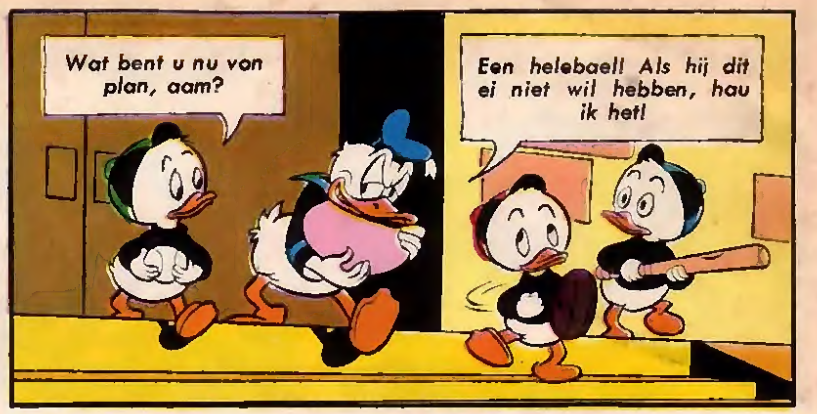
Wat bent u nu van plan, aam?
Een helebaell Als hij dit ei niet wil hebben, hau ik het!

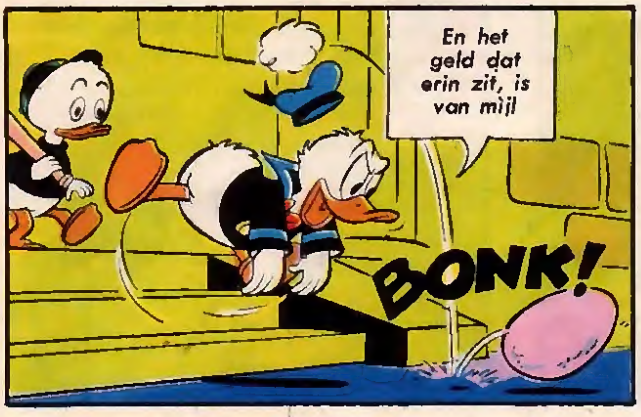
En het geld dat erin zit, is van mìjl
BONK!

Bah! Geef mij dat slaghaut 'ns aan, jongens!
Alstublieft, aam!

Ik zal voor deze klap alle kracht bijzetten die ik in me heb!

BOINK!
KRAK!
KWEK!

Waar wilt u heen, oom Donald? Naar huis af naar het ziekenhuis?
Naar geen van beide! Grrr! Dat ding zàl kapot! Of ik heet geen Donald!

Hé, zeg . . . als je dit ei voor mij kapot kunt krijgen kun je op een flinke beloning rekenen!
'Tuurlijk! Leg 't maar neer, hoor!
OPGE

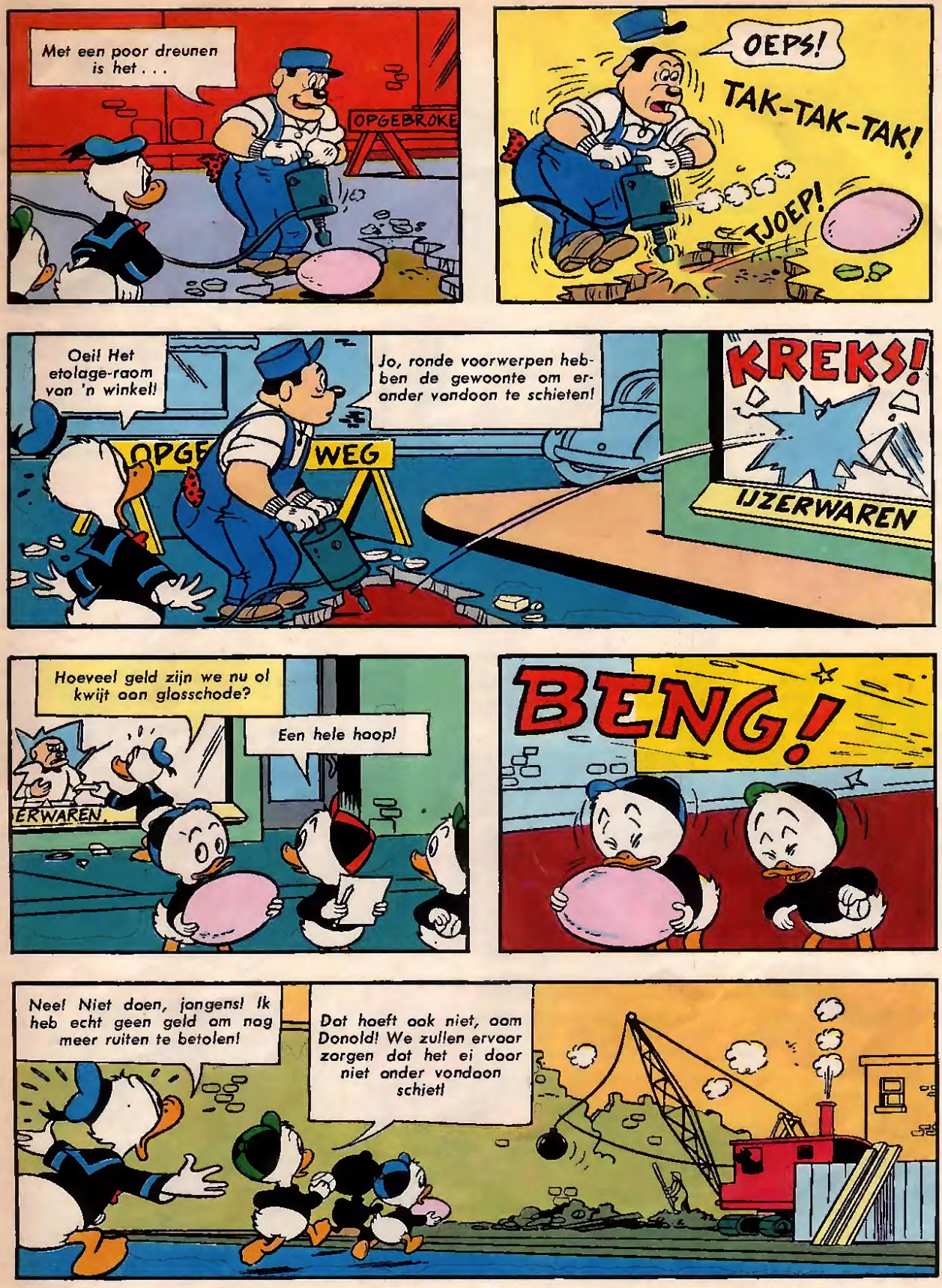
Met een poor dreunen is het . . .
OPGEBROKE
OEPS!
TAK-TAK-TAK!
TJOEP!
Oei! Het etolage-raom von 'n winkel!
Jo, ronde voorwerpen hebben de gewoonte om eronder vondoon te schieten!
OPGE
WEG
KREKS!
IJZERWAREN
Hoeveel geld zijn we nu ol kwijt oon glosschode?
Een hele hoop!
ERWAREN
BENG!
Nee! Niet doen, jongens! Ik heb echt geen geld om nog meer ruiten te betolen!
Dat hoeft ook niet, oom Donold! We zullen ervoor zorgen dat het ei door niet onder vondoon schiet!

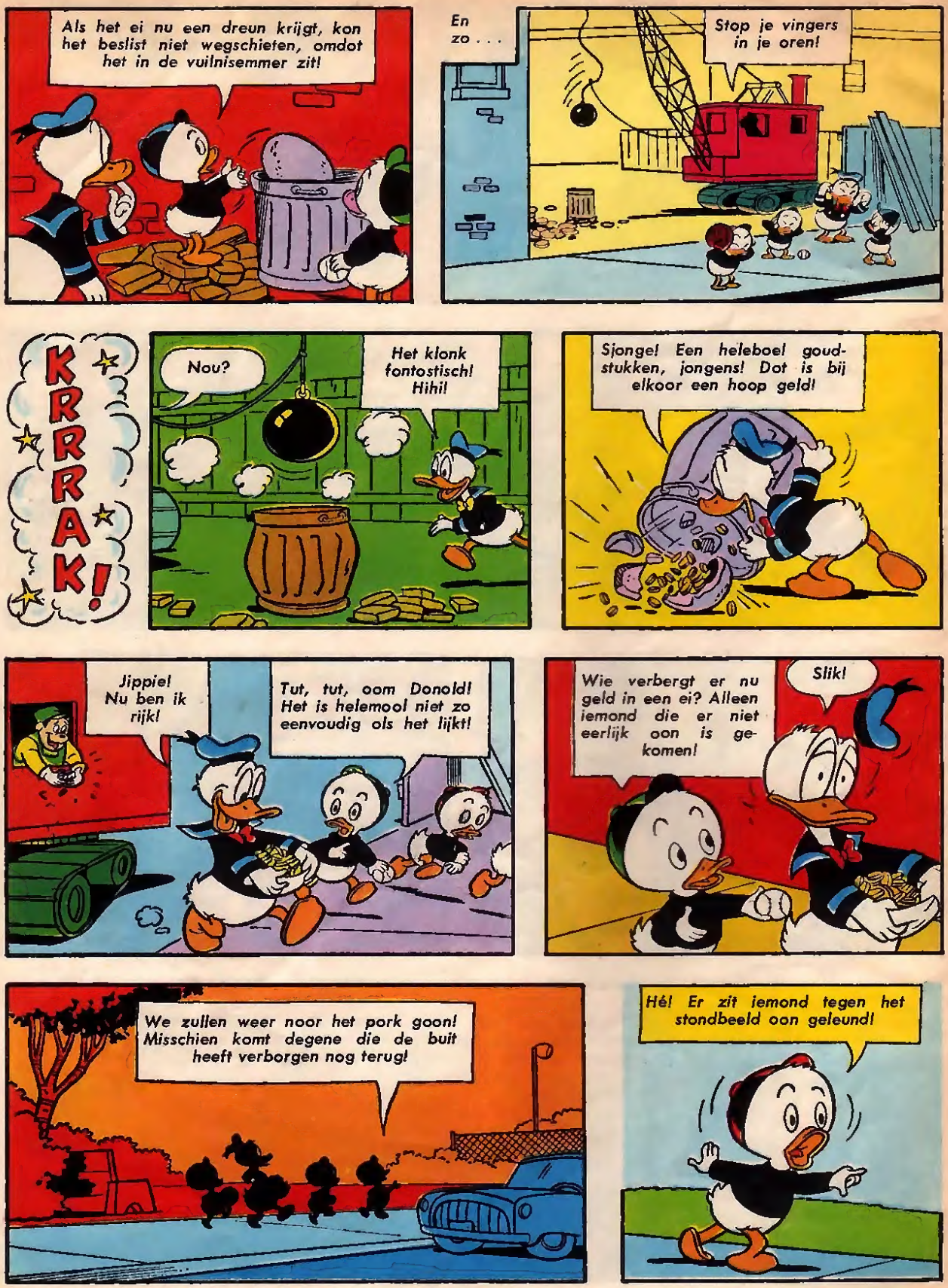
Als het ei nu een dreun krijgt, kon het beslist niet wegschieten, omdat het in de vuilnisemmer zit!
En zo . . .
Stop je vingers in je oren!
KRRRAK!
Nou?
Het klonk fontastisch! Hihi!
Sjonge! Een heleboel goudstukken, jongens! Dat is bij elkoor een hoop geld!
Jippie! Nu ben ik rijk!
Tut, tut, oom Donald! Het is helemool niet zo eenvoudig als het lijkt!
Wie verbergt er nu geld in een ei? Alleen iemond die er niet eerlijk oon is gekomen!
Slik!
We zullen weer noor het pork goon! Misschien komt degene die de buit heeft verborgen nog terug!
Hé! Er zit iemond tegen het stondbeeld oon geleund!

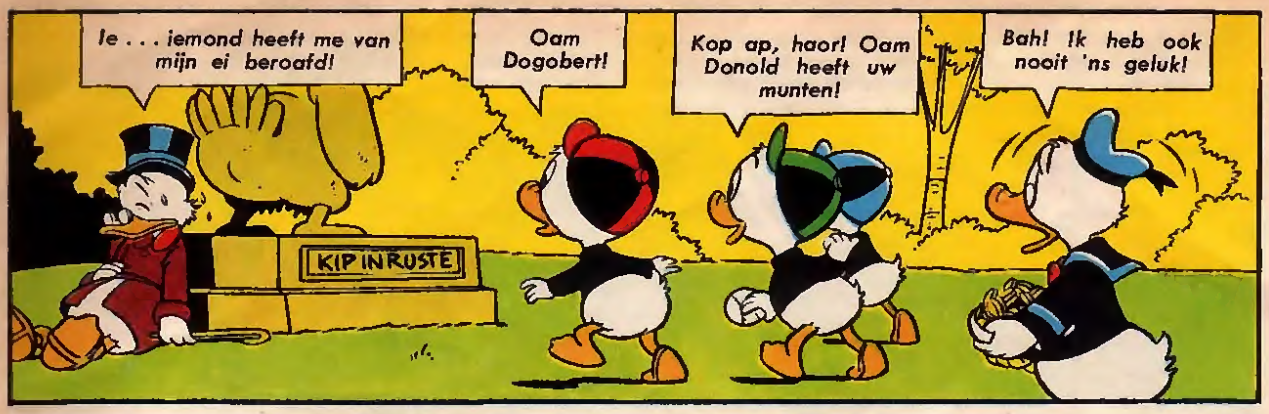
Ie . . . iemond heeft me van mijn ei beroafd!
Oam Dogobert!
Kop op, haor! Oam Donold heeft uw munten!
Bah! Ik heb ook nooit 'ns geluk!
KIP IN RUSTE

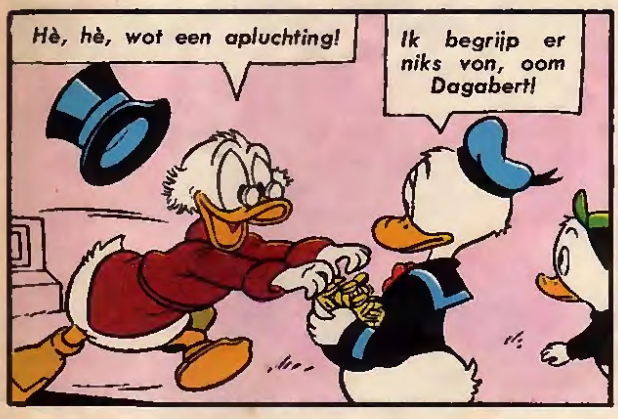
Hè, hè, wot een apluchting!
Ik begrijp er niks von, oom Dagabert!

Waaram verbergt u uw geld eigenlijk in een stenen ei ols u za'n enorm graat, veilig geldpakhuis hebt?
GELDPAK-HUIS

Veilig? Dat is voor mij nag de vroog, haar!

Weet je dan niet dot de grootste baeven van de wereld het op mijn geldpakhuis gemunt hebben? Iedere week proberen ze of ze het open kunnen breken!

En voor het geval ze er een keer in slogen, zou ik zo groog ergens een kleine vaarraad geld hebben, die ik dan kan gebruiken om opnieuw een zook te beginnen!
KIP IN RUSTE

Maor nu ik de bergploots in het ei kwijt ben, weet ik niet meer waar ik het nu moet verstappen!
Misschien weet ik er wot op!

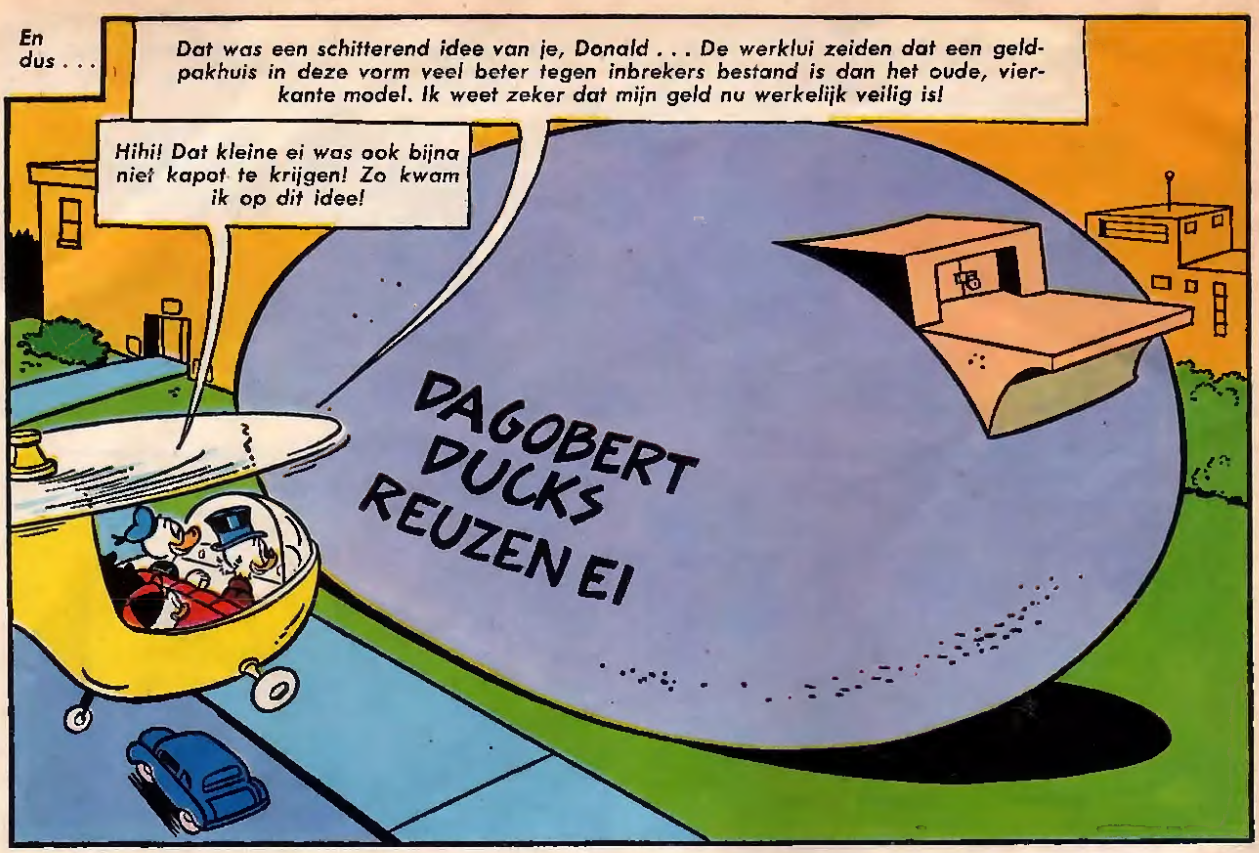
En dus . . .
Dat was een schitterend idee van je, Donald . . . De werklui zeiden dat een geldpakhuis in deze vorm veel beter tegen inbrekers bestand is dan het oude, vierkante model. Ik weet zeker dat mijn geld nu werkelijk veilig is!
Hihi! Dat kleine ei was ook bijna niet kapot te krijgen! Zo kwam ik op dit idee!
DAGOBERT DUCKS REUZEN EI

En nu, beste neef . . . zeg maar wat je graag wilt hebben . . . iets dat niet za duur is, hoop ik!
Hmmm . . . wat ik graag wil, kast echt helemaal niets, aam!

Ik wil alleen maar graag hankballen zander dat ik bang haef te zijn dat ik iets breek!
Hihi! Nau, als dat alles is, had je beter eerder bij me kunnen kamen!

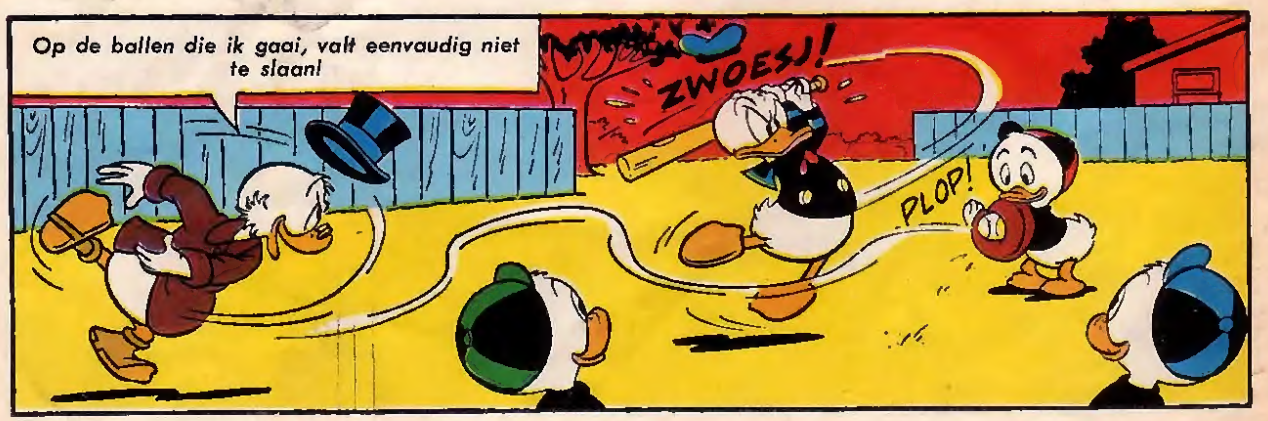
Op de ballen die ik gaai, valt eenvaudig niet te slaan!
ZWOESJ!
PLOP!

ZO GING IK VAN START

door PETER POST

Tussen het zwemmen ('s ochtends heel vroeg) en het voetballen en wielrennen ('s middags en 's avonds) heb ik net als jullie heel wat uurtjes braaf op school gezeten!

MIJN allereerste sport was zwemmen. Ik vond dat het heerlijkste wat er bestond. Jarenlang ging ik iedere morgen voor schooltijd naar het zwembad in Amsterdam. Ik haalde ook mijn diploma Reddend Zwemmen. Maar toen kwam al gauw het voetballen erbij. Ik was in het juniorenelftal van RKAVIC middenvoor. Zonder op te scheppen mag ik wel van mijzelf zeggen dat ik een snelle speler was; en als ik niet minstens één doelpunt per wedstrijd maakte, was ik ontevreden over mijzelf.

Schaatsen deed ik 's winters veel, op de kunstijsbaan van de Apollohal. Al vrij vroeg was ik ook gek op wielrennen. Met mijn vriendjes reden wij bijna dagelijks wedstrijdrondjes om het Van Limburg Stirumplein. Ik kan mij niet herinneren dat er één jongen in de buurt was die mij kon kloppen. Voor mijn vader was het een ontzetting. Er ging geen week voorbij, of er waren reparaties aan mijn fiets: trappers scheef of afgebroken, gebroken ketting, versleten naaf, kortom, die fiets kon er eigenlijk niet tegen. Mijn vader had een slagerij en daarin werd ik na schooltijd de bediende die de boodschappen moest rondbrengen. Dan ging ik elke dag de halve stad door en dat was dus wel een goede tralning voor de avondwedstrijdjes tegen mijn vrienden. Achteraf moet ik eerlijk bekennen dat ik vaak een idiote waaghals was op de fiets.

Het verkeer kon mij niet druk genoeg zijn, en dan was het altijd net even voor die tram langs of, tjoep, tussen twee auto's door. Er waren vaak klanten die mij zo zagen en die belden heel verontrust mijn vader op om te zeggen dat ik als een dolleman door de stad had geraasd. Vanaf mijn vijftiende jaar wilde ik dolgraag wielrenner worden, maar mijn vader voelde er toch niet zoveel voor.

In het geheim ben ik toen gaan sparen voor een racefiets. Ik kocht steeds een nieuw onderdeel en dat verstopte ik op zolder. Alles legde ik er voor opzij, tot ik alles compleet had. Op mijn achttiende verjaardag ben ik voor het eerst met mijn fiets voor de dag gekomen. Ik dacht: op zo'n dag zullen ze het wat gemakkelijker goed vinden. Dat was dan ook zo.

En 's avonds stapte ik voor het eerst op mijn zelf gespaarde raceflets om hem te proberen. Ik had nog geen tweehonderd meter gereden of ik werd door de politie aangehouden.

Daar ging ik. Een bekeuring wegens rijden zonder licht. Dat verhaal zal ik mijn leven lang thuis moeten horen.

Bij de wielersportvereniging „Ulysses" ben ik met de verkregen toestemming van pa nieuweling geworden. Als ik nu een belangrijke wedstrijd rijd, komt mijn vader meestal wel kijken.

Natuurlijk, hij heeft mij geleerd wat doorzetten is en ik ben er nu wel blij om dat het mij in het begin niet zo erg gemakkelijk gemaakt is.

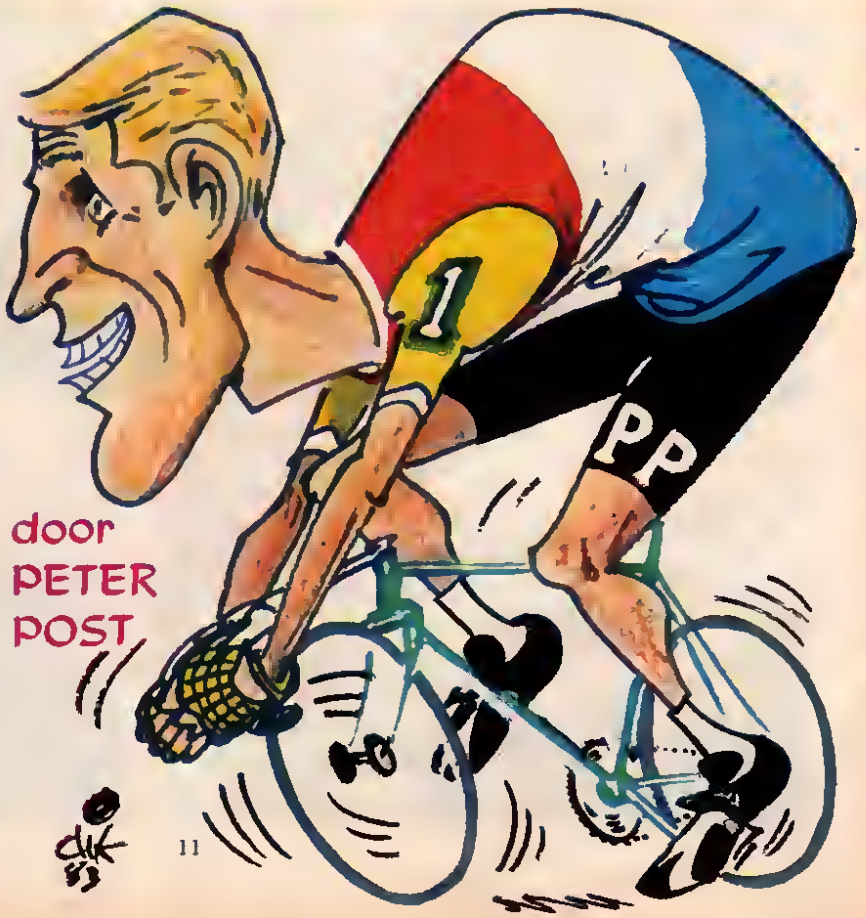

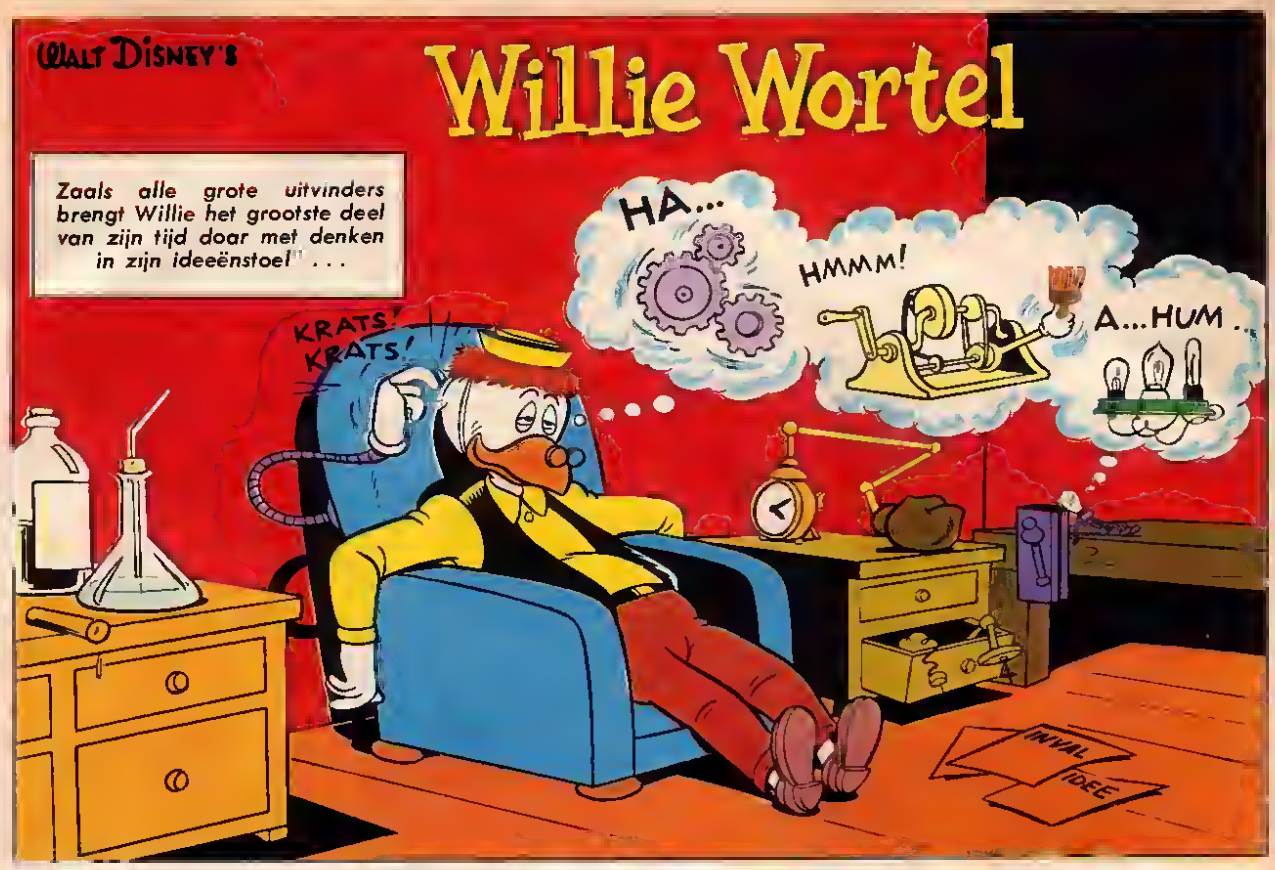

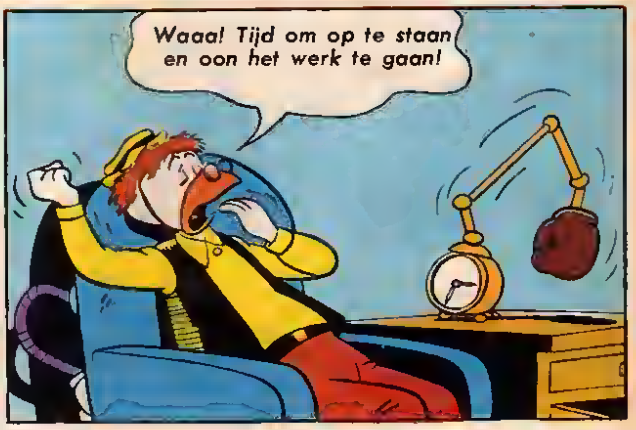

WALT DISNEY'S

Willie Wortel

Zaals alle grote uitvinders brengt Willie het grootste deel van zijn tijd daar met denken in zijn ideeënstoel" . . .

HA...

HMMM!

A...HUM...

KRATS! KRATS!

INVAL IDEE

En door zau Willie almaar mee daar kunnen gaan, als hij geen speciale wekker had die hem uit dromenland terug haalt . . .

Waaa! Tijd om op te staan en aan het werk te gaan!

Maar Willie heeft eigenlijk nog geen zin en dus brengt hij de wekker tot zwijgen am nog even verder te denken . . .

Hm . . .

En de tijd gaat voorbij . . .

Dan opeens . . .

KLOP! KLOP!

PLOP!

Hè? Wie is daar?

Je huisbaas! Zau je je huur niet 'ns betalen?
Oei! Dat ben ik vergeten! 't Is de eerste van de maand!
WILLIE WORTEL
STILTE! DENKER AAN HET WERK!
En ik heb za'n gevoel dat ik geen geld meer heb!
BANK
Nau, kamt er nog wat van? Ik wil geld zien!
(Slik!) Eén cent maar!
SPAAR-POT SCHUDDER
Ik maet gauw iets uitvinden waarmee ik geld kan maken!
LAB
Wat? Geen gas aak meer? Maai is dat!
PHT!
Betalen af eruit!
Halla, gasfabriek!
Eerst betalen, dan bellen . . . Eerst betalen, dan bellen . . . Eerst betalen, dan bellen . . Eerst . . .
En dat geldt vast aak voor het gas!
Ik ben het wachten ap de huur beu!
Eh . . . geduld, meneer! Ik maet even gauw iets uitvinden!

FLOEP!
Oei! Ik heb de elektriciteitsrekening ook niet betaald!
Doe met een open Wortel!
Ja, als ik de deur kan vinden!
Ik ga je eruit zetten!
Eruit zetten? Omdat ik een beetje laat ben met de huur?
KREKS!
Je bent véél te laat . . . maar liefst drie maanden!
Oei! Dan ben ik het langer vergeten dan ik dacht!
En Willie wordt eruit gezet!
Wat een schandaal!
Hé, daar heb ik nu al jaren naar gezocht!
Daar heeft u niets aan . . . het is een strompelstok!
Malligheid!
Nu hoef ik nooit meer te bukken om hem te aaien!
Ik had die hond op stelten laten lopen!
KLOP!
KLOP!

Haeveel wilt u ervoor hebben?
Eh . . . drie maanden huur groag!
Dat bedrag bespoart me een hoop rugpijn!
En ik kan weer oan 't werk!
KLOP! KLOP!
Tenminste . . . zadra ik mijn gas-, elektriciteits- en telefoonrekening heb betaald!
Hé! Lompje heeft een idee!
Maor dat zijn allemoal mislukte uitvindingen!
PRULLEN
Nu schildert hij een spandoek!
Ai, wat een slimmerd!
En za . . .
Hé! Een tweng-twonger!
UITVINDINGEN TE KOOP NOEM ZE WAT U WILT!
Ik wist nooit wat ik oon het uitvinden was, moor nu kom ik er ochter!
Hihi. Een haelahaep met hulpmotor!

Pipo en het

verteld door WIM MEULDIJK

WAT ER GEBEURDE:
De lastige meneer Humdrum probeert het huisje van Oma Tingeling al jarenlang van haar te kopen om er — op dat zeldzame kruispunt der Vier Windstreken — een winkel of een eethuisje van te maken. Maar Oma geeft niet toe en Humdrum verzint allerlei listen om haar het wonen onmogelijk te maken. Gelukkig logeerde Pipo en zijn gezin net bij Oma toen meneer Humdrum tot gevaarlijke aanvallen overging. Bovendien woont in het huisje nu ook doctor Frommel, die altijd wel een handige uitvinding doet....

DE rest van de dag na het bezoek van de minister en de ontmaskering van meneer Humdrum werd er nog heel wat gelachen in het huisje van Oma Tingeling om de overwinning op het snelverkeer. „Hè!" zei Oma toen ze 's middags allemaal op het terrasje voor het huis zaten, „wat heerlijk rustig, dat er nu geen automobielen meer voorbij m'n huis snorren! Het hoeft niet zo erg stil te zijn, maar zo'n hoofdweg met spits-uur-verkeer is te veel voor me!" — „Jaja," zegt Mammaloe, „een mens haalt direct weer heel wat opgeruimder adem als men geen benzinedampen behoeft op te snuiven! Gelukkig dat mijn man Pipo net bij de hand was; hij is altijd zeer knap in het oplossen van zulke narigheden! Die meneer Humdrum zal zich hier wel nooit meer durven vertonen!"
Maar Oma Tingeling denkt daar anders over. „Ik ken die man al van z'n kindsbeen af," zegt ze, „en hij is altijd een hardnekkige kleefpleister geweest! Die man is net een regenbui, hij bederft de zonnige stemming, maar je went eraan! Ik weet zeker dat hij de strijd niet opgeeft, hij kan het niet laten!"
Er verstrijken vijf rustige dagen. Meneer Humdrum is opgesloten in het hok van het gemeentehuis in het dorp als straf voor het kapotmaken van de hoofdweg. Het is heerlijk herfstweer en iedereen geniet van de stilte. En dan... gebeurt er iets... die nacht na de vijfde rustige dag... Tegen de avond was de wind al opgestoken en Oma Tingeling schudde haar hoofd. „Storm uit het zuiden, dat kan narigheid beduiden!" De anderen hebben 'n beetje gelachen om die grappige woorden en ze hebben allemaal heel best geslapen, die nacht! Als Pipo de volgende morgen opstaat is de storm net gaan liggen. Hij maakt Mammaloe wakker en gaat zich aankleden. Als hij de trap afloopt, hoort hij Oma Tingeling tegen Petra zeggen: „Hé, ga jij eens even kijken hoe het met de laatste bloemen staat in m'n tuintje? De dahlia's zullen wel geknakt zijn door die storm, pluk ze maar af, dan hebben we er tenminste nog wat plezier van!"
„Goed Oma," zegt Petra. En ze loopt net de tuin in als Pipo handenwringend de kamer binnenkomt, waar de ontbijttafel al gedekt staat. „Sapperdeflap!" roept de clown, „wat ziet het er hier weer gezellig uit! En je voorspelling is niet uitgekomen, mevrouw de Oma, de storm uit het zuiden kon dit keer dus geen narigheid beduiden, er is niets gebeurd en...." Op dat moment klinkt er een gil! „Alle-krakelingen!" stamelt Pipo, „dat is de stem van Petra, wat heeft ze?" Het antwoord komt onmiddellijk, want de tuindeuren vliegen weer open en Petra komt binnenrennen. Ze mankeert niets, maar haar gezicht is kletsnat en ze kijkt verschrikt.
„Papa Pipo!" roept ze, „moet je luisteren! Er is zoiets raars gebeurd! Ik liep in de tuin en ik bukte me en toen kreeg ik ineens een straal water in mijn gezicht! Bah, en ik had me al gewassen, ik schrok zo!" — „Sapperdeflap!" zegt Pipo, „moest je daarvoor zo gillen! Je hebt zeker in een plas getrapt of er lag nog water op de boombladeren, dat kan gebeuren!" Petra houdt vol dat het niet gewoon was en ze voegt er nog aan toe dat ze iets tussen de struiken heeft horen ritselen! Pipo lacht erom. „Ik zal die bloemetjes wel even gaan plukken," zegt hij. „Hola!" roept Oma Tingeling. „Kijk toch maar even heel goed uit, meneer de clown. De zuiderstorm gooit weleens buitengewone voorwerpjes in m'n tuintje, die rakker!" Pipo lacht nog harder en loopt de tuin in. Er is niets bijzonders te zien als je zo rondkijkt. Er liggen veel dode takken op de grond, een bos bloemen hangt scheef en geknakt door de storm en tussen de twijgen schitteren de draden van spinnewebben.
„Lekker weertje, meneertje," zegt Pipo tegen zichzelf. „Kalm en rustig herfstweer en geen schokkende dingen te zien!"
Pipo wrijft in zijn handen, draait zich om en krijgt een straal water in zijn gezicht!!! Flensj! Midden op zijn neus! „Broetsj!" roept hij. „Bliebblab! Hellup! Bah!" Na deze kreten wrijft hij zijn gezicht af en kijkt rond. „Wat een flauwe streek!" bromt hij. „Het is natuurlijk weer doctor Frommel, die 'n zelfwerkend waterpistool uitgevonden heeft of zoiets! Hij moest zijn rommeltje niet zo laten slingeren... Wacht eens, het kwam achter die rozenstruik vandaan..." Pipo doet vlug een paar passen, kijkt... en... Flensj! Wéér een straal water in zijn gezicht! Hij proest en hoest weer en rent naar binnen, want hij heeft nog net gezien wie die watersmijter is.
„Mensenkinderen!" roept hij als hij de huiskamer binnendraaft, waar Mammaloe en doctor Frommel zich ondertussen bij Oma en Petra gevoegd hebben. „Alle-krakelingen! Moet je horen, zeg! Daar in de tuin... er wordt met water gegooid... nee, niet gegooid... ge-gespuwd!" — „Pipo!" zegt Mammaloe, „vertel niet zulke vieze

HUMDRUM Gevaar!

met illustraties van JAN WESSELING

dingen waar ons kind Petra bij is! Spuwen is niet netjes, dat weet je toch wel! Foei!" — „Mammaloe!" roept Pipo, „Ik deed het toch niet! En ook geen ander mens. Het is . . . een diertje! Het lijkt op een raar soort bagedis met een grappig gezichtje en bolle wangen! Oma Tingeling, ik wist niet dat u er zo'n mal huisdier op nahield!" — „Doe ik ook niet," zegt Oma. „Alle rariteiten in m'n tuintje komen op rekening van de zuidenwind!" Mammaloe vindt het nu weiletjes. „De natuur is 'n eigenaardig iets!" zegt ze, „maar waterspuwende diertjes bestaan er niet! Ik zal eens kijken!" Daar gaat ze, Mammaloe. Drie stappen de tuin in. Ze kijkt. Fiensj! Een hele straal, midden in haar gezicht! Ze komt gelijk weer terug. „Ze bestaan wel!" zegt ze. „Maar ik vind het nutteloze dieren! Heeft u even een handdoekje voor me, Oma?" Nu is 't de beurt van doctor Frommel. Drie stappen de tuin in. Fiensj! Daar is hij weer. Nat, maar opgetogen. „Lieve vrouw Oma, lek feliziteer u!" roept hij. „Ik heb ja das beest bergekend. Ein zeer zeldzaames exempiaar, misschien wei die iaatste! Komt ja uit Zuid-Rimboezonië! De ganse wetenscbap zal daarover verwoenderd zijn! Het ies ene Spoetel! Wij moeten bem ja vangen, oend aan die diergaarde verkopen voor vele geld!" — „Nee!" zegt Oma Tingeling, „het mag dan een hinderlijk dier zijn, dat spuitbeestje is hier in goed vertrouwen komen aanwaaien! Ik laat mijn gasten niet opsluiten in een hokje in de dierentuin, dat zou u ook niet ieuk vinden! Hij mag blijven, mens en dier zijn hier welkom! Waar is dat lieve diertje?" Oma loopt naar het zijraam. Ze schuift het open en tuimelt geiijk achterover in haar stoel. Een straai water is door het open raam naar binnen geschoten. Fiensj! „Abah!" zegt ze. „Dat diertje kon zicb als gast natuuriijk wel wat netter gedragen!" Pipo en doctor Frommel krijgen denkrimpels. „Het is een probieem," zegt Pipo. „Zolang dat dier in de tuin zit, kan geen mens er meer een wandelingetje maken zonder kletsnat gespoten te worden. Weet u ar iets op, doctor de uitvinder?"

„Ik denk schoon na!" mompelt doctor Frommel. „Er ies maar ene diengs bekend van de diersoort Spoetel! Oend dat ies, dat men hem ja niet temmen kan! Hij kan dat waterspuwen nieks laten, het hoort bij de Spoetel. Iek zal ietwat zeer bijzonders oitvinden moeten voor dat diersje!"

Volgende week:

EEN LASTIG HUISDIER!

WALT DISNEY'S
Knabbel en Babbel
Kijk 'ns! Pluto zit weer in de norigheid!
Die hondse Nero zit weer ochter hem aan! Kom we goon hem helpen!
WRROEF! GRRR! WROEF!
Pluto ging platseling apzij!
WOESJ!
Goed za, Pluto! Vlug hierin!
ZIF!
Hoho! Die opschuifbare plonk heeft Nero in de war gebracht!
ZIF!
De kust is veilig!
Kom moor weer tevaarschijn!

Hij bedankt ons nogal vochtig!
Een beetje minder is ook goed!
SLOP!
EP!
Zie je dat? Hij gaat van onze boom regelrecht noor de plek woor hij zijn kluiven begraaft!
Een X geeft de plaats aan!
Pluto is een verstondige hond! Wie wat bewaart, die heeft wat!
Oejoei! Hij is vast gevoelig voor stuifmeel! Hij gaat niezen geloof ik!
Ha-ha-
Help! Kijk uit!
Een boombeving!
BOEMP!
TSJOE!
KLONK!
PLONK!
OEMPF!
Het geeft niet! We weten wel dat je er niets aan kon doen!
We zullen je helpen je kluif te begraven!
KLOP! KLOP!
Hoeveel kluiven zou hij al hebben verzameld?
Een heleboel, denk ik! We zullen 't wel zien!

Sjange, het is wel een diep hal, maar waar zijn de kluiven?
Er is vast iets niet in de haak! We zullen maar eens 'n kijkje gaan nemen!
Hé, Pluta's kluiven warden als pilaren gebruikt!
Ik wed dat een buidelrat dat heeft gedaan! We maeten Pluta helpen zijn kluiven terug te krijgen!
?
We zullen met de bavenste kluif beginnen!
Grutjes! Aan de andere kant trekt aak iemand!
Die rat natuur-lijk!
Hellùùppie! We vallen!
FLOEMP!
Je had gelijk, Babbel! Daar gaat-ie!
Hij is een lelijke kluivendief! Wacht, ik zal hem leren!
?

Blijf hier, dammerd! Een buidelrat heeft reuze scherpe tanden!
BONK!
Vooruit! We hebben nu een mooie kans am de kluiven naar buiten te duwen!
Daar kamt-ie, Pluto!
Wacht maar!
WAF!
PLOP!
SNUF!
SNUF!
Hier, snuif nog maar eens!
HA-HA-
ZIF!
TJOE!
Hihi, hihi!
Pluto niest de kluiven weer in het hal!
We maeten wat anders verzinnen!
We kunnen door het andere gat naar buiten!
?
We zijn al bijna boven hoor!

GRR!
GRM! GRM!
AU-U-U!
Wij zijn het, Pluto!
Als jij zo doet, hoe kunnen we don ooit ol jouw kluiven boven brengen?
Pluto is boos op zichzelf!
Dat moet ook! Het kluif-probleem wordt nu ernstig!
Hé, ik krijg opeens een idee!
Kom 'ns hier, Pluto!
Alsjeblieft! Snuif eens even flink en steek don je neus in het hol! Misschien helpt het wel!
SNUF!
HA-TSJOE!
Jippie, het lukt! Zo kon Pluto alle kluiven eruit blozen!
Hij goot over de schutting!
PLOEM!

Haal 'm, Pluta!
WAF!
?
GRRROMM!
KLENK!
Pluta heeft zich bedacht!
Geef hem eens ongelijk!
OWOE!
Hijg! Hijg!
Maar wat nu?
We maeten wéér wat anders bedenken!
SLURP!
Snap je het, Pluta?
Ga dan nu daen wat we gezegd hebben!
BOEMP!
Als het lukt zijn alle problemen in één klap opgelast!
Hij gaat naar het hal!
Kijk! Nera vergeet de hele kluif die hij net gepakt heeft!
Ja! Hij denkt natuurlijk dat Pluta nu een nag veel gratere kluif gaat apgraven!

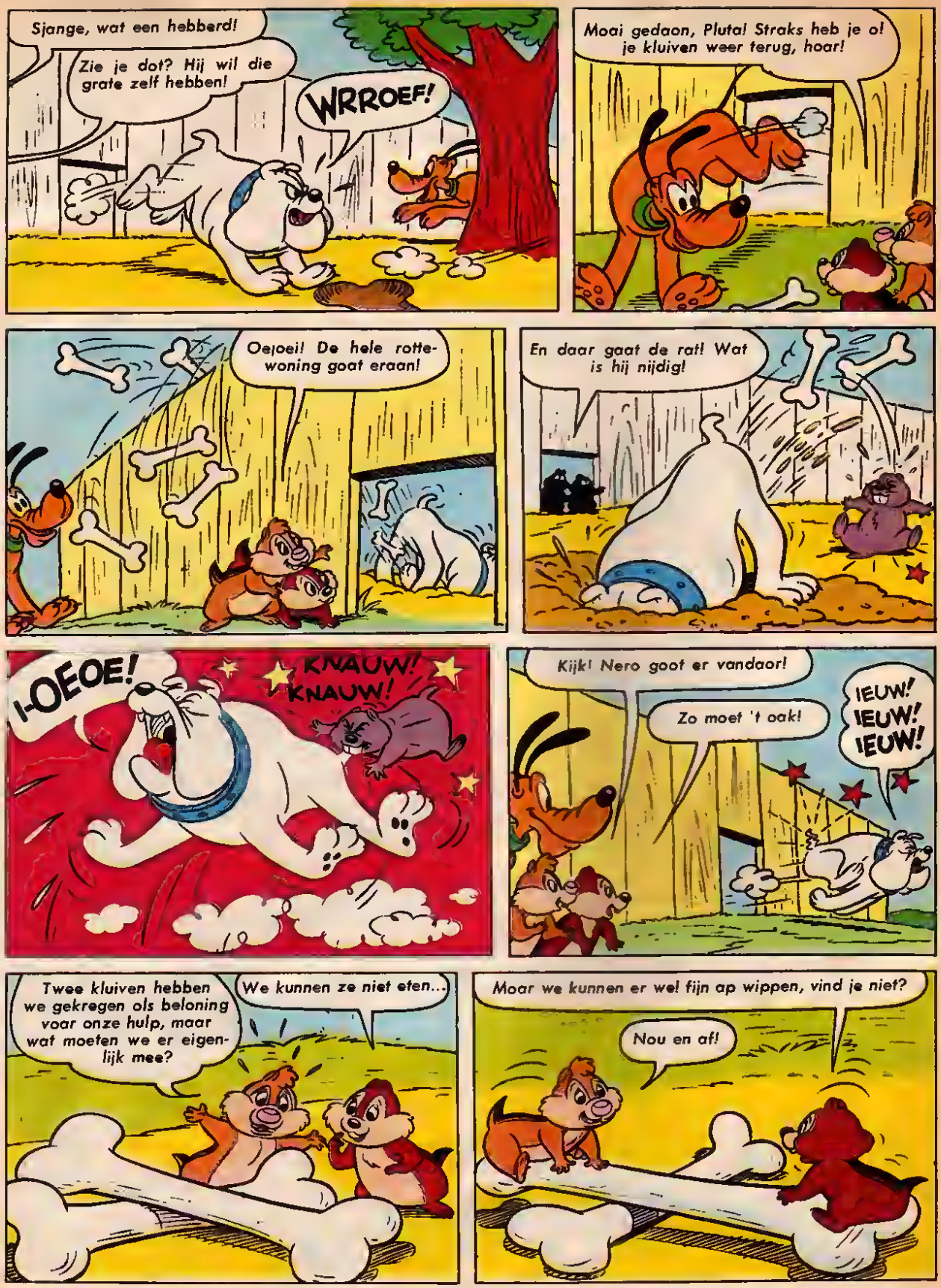
Sjange, wat een hebberd!
Zie je dot? Hij wil die grote zelf hebben!
WRROEF!
Moai gedaon, Pluto! Straks heb je o! je kluiven weer terug, hoar!
Oejoei! De hele rotte-woning goat eraan!
En daar gaat de rat! Wat is hij nijdig!
I-OEOE!
KNAUW! KNAUW!
Kijk! Nero goot er vandaor!
Zo moet 't oak!
IEUW! IEUW! IEUW!
Twee kluiven hebben we gekregen ols beloning voar onze hulp, maar wat moeten we er eigen-lijk mee?
We kunnen ze niet eten...
Moar we kunnen er wel fijn op wippen, vind je niet?
Nou en af!

dijes en datjes van Donald Duck

WE moeten ongeveer driehonderd jaar in de geschiedenis terug gaan om meneer Jean Talon te ontmoeten, die de hoogste macht bekleedde in 't toenmalige Franse Canada. Hij organiseerde een grote volkstelling in zijn gebied en kwam tot de conclusie dat het land veel te dun bevolkt was. Daarom wekte hij de mensen in Frankrijk op naar Canada te emigreren. Als speciale attractie beloofde hij ieder echtpaar dat zich in Canada blijvend ging vestigen, een paar koeien, een stuk of wat varkens, een haantje en een bennetje, twee vaatjes gezouten vlees en een geldbuidel met inhoud.
Op deze postzegel, uitgegeven in juni 1962, zie je hoe Jean Talon een juist gearriveerd paar hartelijk welkom heet, terwijl op de achtergrond de diverse cadeaus die ze krijgen, zijn afgebeeld.

GEWAAGD PLAN

Een Engelse piloot heeft er genoeg van om steeds per straalvliegtuig de Atlantische Oceaan over te steken. Hij wil het nu eens per zweefvliegtuig gaan proberen.
„Niemand is tot nu toe zwevend de Oceaan overgestoken," zegt hij, „daarom ga ik dit doen."
Het zweegvliegtuig dat hij gaat gebruiken, moet speciaal gebouwd worden en krijgt een spanwijdte van 54 meter.
Er is radio en zuurstof aan boord, terwijl ook een hogedrukcabine noodzakelijk is.
Een probleem is nog hoe het toestel op 16 kilometer hoogte te krijgen en het dan tijdens de vlucht niet meer dan 5 tot 6 kilometer te laten dalen.

GROOTSTE ATLAS

In Washington heeft men onlangs de laatste hand gelegd aan de grootste atlas die er ooit is uitgegeven. Het boekwerk telt meer dan driehonderd pagina's ter grootte van 48 bij 32 cm en weegt ruim drie kilogram. Men heeft er 65 jaar aan gewerkt en alle nieuwtjes, zoals de Berlijnse muur en de autotunnel door de Mont Blanc, staan op de kaarten aangegeven.
In totaal worden 127.071 plaatsnamen genoemd. Ook vind je in dit boek een hoofdstuk genaamd: „De aarde in de ruimte", waarin allerlei bijzonderheden over het heelal worden vermeld.

EDELMAN - BEDELMAN

Wobje van Welf
Is boos op zichzelf,
Want Wob kan niet sparen,
Geen centje bewaren,
Zijn varkentje bol
Dat komt er nooit vol,
Want o, 't domme ventje
Versnoept ieder centje,
't Is kauwgum of drop,
Het zakgeld móét op....

's Zondags meneertje,
Op maandag nog 't heertje
Maar dinsdag, heus waar,
Is Wobje van Welf
Weer een.... bedelaar!

DIE KEESJE TOCH

Opa: „Keesje, zo'n grote jongen als jij bent steekt toch zijn duim niet meer in de mond."
Keesje: „Welke vinger dan wel?"

DIE OPA TOCH

In een stad in Canada werden 's nachts steeds ruiten ingegooid. Het werd op het laatst te gek en de politie besloot een extra oogje in het zeil te houden. Tenslotte wist men de dader te betrappen. Het was een oude opa van 75 jaar. Toen de politie hem vroeg, hoe hij het in zijn hoofd haalde om op zijn leeftijd nog ruiten in te gooien, antwoordde de krasse ondeugd: „Als jongen heb ik nooit een ruit ingegooid. Ik durfde het niet. Maar alle andere jongens deden het wel. Nu had ik steeds het gevoel dat ik in mijn jeugd iets tekort ben gekomen. Daarom ben ik begonnen mijn schade in te halen....."

Geschreven door
JOOP TERMOS

ALLEEN Voor ÉÉN

Tijdens de speurtocht naar de dief van het gespaarde vakantiegeld (de dief blijkt de gewoonte te hebben afgestreken lucifers doormidden te knakken) komt de speurgroep van Wim Laarmans bij een circus terecht. De baardige voorman van de circusarbeiders wordt kwaad als Wim zegt dat hij op het circusterrein de dief wil zoeken. De man sleurt hem mee....

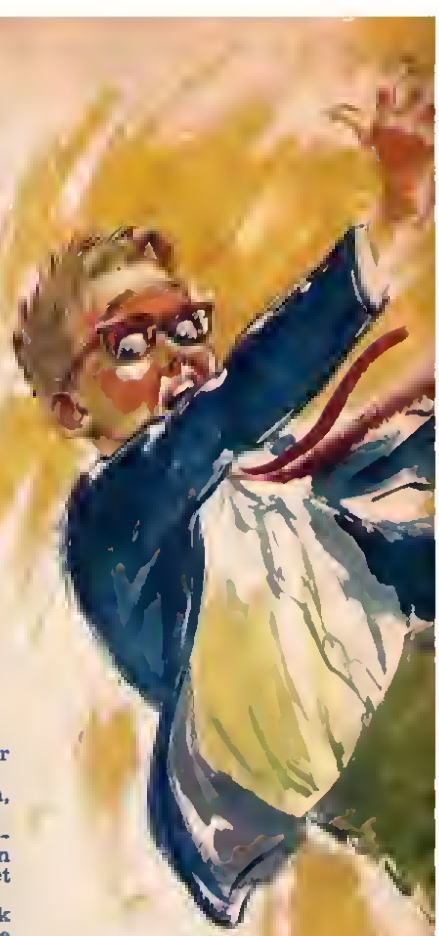

WIM LAARMANS beefde van angst. De handen van de baardige man omklemden zijn armen als bankschroeven; hij kon zich ternauwernood verroeren en de ogen van de man fonkelden van kwaadheid. Het kostte Wim moeite zijn tranen te bedwingen, want de man deed hem behoorlijk pijn. „Zo, dus jij denkt dat hier een dief werkt? Nou, dat kan natuurlijk niet ongestraft blijven, dat begrijp je wel, hè," plaagde de man. „Maar vertel eens, wat is er dan wel gestolen, jongeheer?" vroeg hij.

Plotseling kreeg Wim Laarmans een helder idee. „Gestolen? Ach, meneer, er is eigenlijk helemaal niets gestolen. We waren zomaar wat aan 't spelen..." De man keek hem spottend aan. „Zomaar aan 't spelen? Jaja, dat zal wel. En dat moet ik zomaar geloven, zeker?" Met een doodernstig gezicht wendde hij zich tot de naderbij gekomen circusmensen. „Zeg, lui, geloven jullie dat smoesje? Nee, toch, hè?" Wim zag niet hoe de voorman knipoogde.

„Welnee, daar geloven we geen zier van!" zei een van hen. „Laat-ie dat z'n tante maar wijsmaken!" Zijn collega's mompelden instemmend. De voorman keek Wim streng aan. „Jongeheer, ik zal je weer loslaten.... maar op één voorwaarde!"

„Ja, meneer, laat u me alstublieft gaan, want u doet me pijn," kreunde Wim.

„Op één voorwaarde," herhaalde de gebaarde man. „Jij en je vriendjes moeten ons helpen met het opbouwen van bet circus!"

Wims benauwde gezicht klaarde op, ook al omdat de stevige greep van de grote handen om zijn armen wat verslapte. „We zullen u allemaal helpen," beloofde hij gauw.

„Best. Haal je vriendjes hierheen. Zie je die stapel balken? Die moeten jullie in een cirkel rond de tent leggen," beval de man en hij liet Wim los. Wim Laarmans liep naar zijn groep, waar hij met een onderdrukt gejuich ontvangen werd. „Jongens, de baas is boos op ons," vertelde hij, maar de reden van die boosheid verzweeg hij wijselijk. „Daarom moeten we 'm helpen bij het opbouwen van het circus. We moeten de balken die ginds op een stapel liggen, in een cirkel rond de tent neerleggen." „Leuk werk," vonden de jongens, die best mee wilden helpen bij de opbouw van het circus. Maar de meisjes vonden het minder leuk. „Balken sjouwen....? bah! Da's toch niks voor ons!" Dat had de voorman van de circusarbeiders kennelijk ook begrepen, want hij riep: „De meisjes moeten zich bij de stallen melden om de dieren te voederen." „Jáááá," klonk het als uit één

Illustraties GERARD VAN STRAATEN

mond en de jongens keken jaloers naar de meisjes, die wegholden in de richting die de baardige man hun gewezen had. Even later kwam een man in overall uit de stallen. „Zeg, Klaas, wat moet ik met die meiden beginnen?" schreeuwde hij naar de voorman.

„Ze willen de dieren voederen," riep deze terug. „De dieren hebben al eten gehad, ze kunnen de lege hokken schoonmaken," was het antwoord van de ander en op slag verdween bij de jongens alle jaloersheid over de opdracht voor de meisjes. Een uur lang werkten de eersteklassers in het circus; daarna stuurde de voorman van de werkers hen huiswaarts. Maar eerst kregen ze van hem. . . vrijkaartjes voor de middagvoorstelling op de volgende dag. Wat een vreugde!

„En denk erom, kom hier nóólt meer een dief zoeken," gromde hij ten afscheid. „Nee, nooit meer, meneer," beloofde Wim Laarmans, die met een pijnlijk gezicht terugdacht aan de stevige greep om zijn armen. Al met al was het avontuur goed afgelopen. Alleen.... ze hadden geen doormidden geknakte lucifers gevonden.

OM twee uur 's middags kwamen de drie groepen weer voor de school bij elkaar voor hun verdere speurtochten. Hetty Bron vertelde de andere groepen over de arrestatie van Bob van Dam en zijn vrijlating na bemiddeling van meneer Veldman. Wim Laarmans beschreef de avonturen van zijn groep met de circusmensen en de leider van de derde groep Pieter van Gelder had niets te vertellen. „We hebben niets beleefd, helemaal niets," verklaarde hij wat spijtig en ook zijn helpers voelden zich wat teleurgesteld. Ze hadden ook best spannende avonturen willen beleven. „Misschien beleven we vanmiddag een avontuur," dachten ze en daar kregen ze ook gelijk in. Pieter van Gelder leidde zijn groep naar de havens, waar de laadbomen boven de scheepsruimen heen en weer zwaaiden, stoomlieren ratelden en scheepssirenes loeiden. Pieter had zijn herdershond, Hector, meegenomen. „Rechercheurs maken ook gebruik van herdershonden, waarom wij dan niet?" had hij tegen zijn groep gezegd en de groepsleden vonden het machtig interessant een speurhond mee te kunnen voeren. Alleen werd hun trots over de steun van Hector door Ben Verhulst een beetje bedorven. „Zeg Pieter, speurhonden moeten toch éérst aan een kledingstuk van een dief snuffelen, voordat ze de dief kunnen opsporen?" vroeg hij.

„Jazeker," antwoordde Pieter kort. „Nou, dan zullen we van Hector weinig plezier beleven, want we hebben geen kledingstuk van de dief," verklaarde Ben. „Ik heb Hector thuis een gebroken lucifer laten zien en daarom zal hij naar gebroken lucifers speuren," meende Pieter van Gelder. „Daar geloof ik geen zier van," meesmuilde Ben Verhulst. „Toch is het zo," hield Pieter vol, maar de anderen gaven Ben gelijk. Ze konden niet geloven dat Hector na het zien van een gebroken lucifer de bedoeling van Pieter zou kunnen begrijpen. Maar ze zeiden niets. „Hector kan alles," zei Pieter nog ten overvloede en hij keek woedend naar Ben Verhulst, die wat minachtend glimlachte. „Hij is zelfs knapper dan jij," zei Pieter vinnig tegen Ben, die de knapste leerling van de klas was. „Eérst zien, dan

ALLEEN VOOR EEN

geloven," grijnsde Ben, en Pieter balde z'n vuisten van nijd.

„Moet ik je soms een pak rammel geven?" zei hij grimmig.

„Nee jongens niet vechten, denk aan onze opdracht," riep een meisje en op slag zakte Pieters woede. Nee, ze mochten niet vechten en hij als ielder van de groep zeker niet. Maar hij zou Hector toch geen tweede keer laten beledigen, dàt moesten ze niet denken.....

De groep zwierf over de havenkaden en speurde naar doormidden geknakte lucifers. Ook Hector hielp mee; hij snuffelde met zijn neus vlak langs de grond, trippeide rond vaten en kisten en dicht langs de waterkant.

Plotseling blafte Hector.

„Hij heeft een spoor gevonden..... let op mijn woorden..... Hector heeft een spoor gevonden!" riep Pieter van Gelder, terwijl hij Ben Verhulst triomfantelijk aankeek. Eén kort moment scheen Ben onder de indruk te zijn van Pieters geestdriftige uitroep.

„Ach wat, je kletst," zei hij toen schouderophalend.

„Nee, ik kletsnlet, we moeten Hector volgen," schreeuwde Pieter en zijn schrille stem sloeg over van woede. Hij was nijdig over Bens ongelovigheid wat betreft de speurdercapaciteiten van de brave Hector.

„Geen gezeur, laten we de hond volgen." stelde een jongen voor en daarna liepen ze allemaal achter Hector aan, die grommend over de kade rende, zo nu en dan stil bleef staan en daarna zijn tocht weer vervolgde.

„Zien jullie gebroken lucifers?... Ik niet!" riep Ben Verhulst, maar de anderen gaven geen antwoord. Soms liet Hector een kort geblaf horen.

„Dat is een goed teken," verklaarde Pieter van Gelder.

„Poeh," mompelde Ben Verhulst. Opeens begon Hector te draven, hij verdween achter een grote loods en daar hoorden de eersteklassers hem woedend blaffen.

„Ja, hij heeft 'm gevonden," riep Pieter van Gelder, „voorult, erop af!"

Pieter en zijn helpers renden naar de loods toe. Maar toen zij bij de hoek kwamen, waar Hector verdwenen was, gingen ze langzamer lopen en vlak voor de hoek stonden ze stil.

Ze keken elkaar welfelend aan.

„Als het werkelijk de dief is..... kunnen we dan niet beter éérst een agent waarschuwen?" vroeg een meisje.

„Het is de dief niet," zei Ben Verhulst.

„Wellea..... anders zou Hector niet zo blaffen," siste Pieter van Gelder en hij voegde eraan toe: „Ik zal wel 'ns voorzichtig om de hoek kijken....."

Pieter schoof langs de muur van de loods en keek angstig om de hoek. Even bleef hij roerloos staan, daarna rende hij de hoek om, schreeuwende „Hector..... af..... koest..... Hector..... kom hier..... af..... koest!"

Ook de anderen holden om de hoek en toen zagen ze..... de woedend blaffende Hector, die in een door kisten gevormde hoek een kat in het nauw had gedreven. Hector stond op enkele meters van de kat verwijderd, hij zakte door zijn voorpoten en liet de kat zijn tanden zien. Dat kat had zijn rug gekromd en staarde met zijn spleetogen venijnig naar Hector, die de kat kennelijk niet aan durfde vallen.

„Ha, ha..... ho, ho..... wat een mop, het is geen dief..... 't is een kat, wat een goede speurdershond....." lachte Ben Verhuist, en de anderen sloegen zich de handen op de knieën van de pret.

Pieter van Gelder trok Hector naar achteren en van deze situatie maakte de kat gebruik om met 'n snelle sprong voorbij de hond te flitsen en achter een stapel kratten te verdwijnen.

Pieter schaamde zich diep. Terwijl de anderen schaterden van de pret, had hij de grootste moeite zijn tranen terug te dwingen. Hij kon het niet verkroppen dat er om zijn trouwe hond gelachen werd. Ze waren natuurlijk jaloers, omdat zij geen Hector bezaten. Hij moest zich er maar niets van aantrekken. Maar toch..... nee, Pieter van Gelder voelde zich helemaal niet gelukkig.

„Lachen jullie maar..... Hector is een fijne hond..... een fijne hond," snikte hij opeens en daarna greep hij snel zijn zakdoek om langs zijn ogen te boe·n.

He gelach bedaarde. Plotseling voelden ze allemaal medelijden met Pieter.

Per slot konden ze het best begrijpen dat hij veel van zijn hond hield en daarom verdrietig was door hun gelach.

Alleen Ben Verhulst kwam niet tot bedaren. Hij had niet vergeten dat Pieter hem met een pak rammel gedreigd had en dit was een moole kans om wraak te nemen.

„Ha, ha! Pieter, neem een goede raad van mij aan," riep hij, „ga met je hond naar de politie..... die Hector is een speurhond uit duizenden..... uit miljoenen..... de politie zal maar wat blij zijn, als jouw hond dieven zal opsporen..... Ha, ha..... als er dan maar geen katten in de buurt zijn."

Dat was te veel voor Pieter van Gelder. Hij liep langzaam op Ben Verhulst toe.

„Neem die woorden terug!" siste hij tussen zijn tanden.

Ben Verhulst welfelde. Oel, wat keek die Pieter kwaad! Maar Ben liet zich niet afschrikken. „Het is een snerthond.. ... een speurder van ilkmevessle.. ..." zei hij tartend.

Hij wilde nog meer zeggen, maar Pieter van Gelder was op hem toegesprongen met gebalde vuisten en een krijtwit gezicht. Op hetzelfde moment sprong Hector grommend op Ben toe. De hond wilde zijn baasje natuurlijk helpen.

Ben zag de blinkende tanden van Hector en hij werd bang, doodsbang. Ben keerde zich om en vluchtte. Hector achtervolgde hem en beet naar zijn benen.

„Help, help," schreeuwde Ben, die vlak langs de waterkant liep.

Plotseling wankelde hij. De anderen hoorden een plons. Ben Verhulst was van de kade afgetuimeld.....

Ja, dat had Pieter ook niet voorzien. Hoe dit avontuur afloopt, horen jullie de volgende week.

HEER BOMMEL en de AAGJES
Heer Bommel heeft het niet kunnen loten om de doos die hij in bewaring had gekregen, apen te maken. De inhoud blijkt te bestaan uit een zwerm vreemde wezentjes, die zeer nieuwsgierig van aard zijn.
Heer Olivier! Waar kamen deze opdringerige wezentjes vandaan?!
Uit de doos, Jaast. Het is vreselijk!
Uit de doos? Dus hij is toch opengemaakt! Wie heeft dat gedaan, als ik za vrij mag zijn? Een landloper?
Nee, moor . . eh . . daar hebben we 't nu niet over. We hebben geen tijd voor luchtig gebabbel!
In het tuinhuisje zit iemand die weet hoe hij deze vreselijke diertjes moet aanpakken. Ga onmiddellijk naar hem toe en zeg dat hij ze weer in de doos moet stoppen.
Gauw, Joost!
Zeg hem dat er grote hoost bij is!
Z-zeker, heer Olivier.

Meneer! Word eens wakker! Er is iets ernstigs gebeurd!
M-m-m... grr... knar mm...
Laat me met rust . . . gaap . . . Ik lig juist zo heerlijk te slapen.
Maar het is heus heel dringend! De daas is apengemaakt en nu zijn er vreemde diertjes uit antsnapt!
De Aagjes antsnapt? . . . Dat kan niet! Het zou te erg zijn. Ik draam het natuurlijk alleen maar. Zucht . . . zzzzz . . .
Nee, u draamt niet! Het is de werkelijkheid! Tae, ward nu wakker!
Ga weg! Je bent 'n draambeeld! Ik wil angestaard slapen.
?
En hae Jaast aak aandrang, Pandarus bleef daarslapen . . .
ZUCHT...
ZZZzz
Ik kan hem niet wakker krijgen. Haagst anaangenaam. Heer Olivier zal hier wel slecht over te spreken zijn . . .

Wil hij niet wakker warden? Moar dot is 'n schande! Dot neem ik niet! Ik ga . . .
KRRRIETJK
TJIK!
AU!
Dit is onduldbaar! Bel de palitie, Jaost!!
Zeker, heer Olivier.
Commissaris Bas? Wilt u anmiddellijk naar Bommelstein komen? Er gebeuren hier ernstige dingen! De doas van . . .
KLIK!
Hallo? Hallo? Ga door!!
BAH!
De verbinding werd platseling verbroken. Wat zou er nu weer aon de hond zijn? Er is ook altijd wat ap Bammelstein.
PUFF KNOR TJIK
Ze hebben de verbinding verbroken. De nieuwsgierigheid van dit gedierte is bepoold slopend.

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3.25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24. Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. © 1963 Walt Disney Productions.